

वभूवेत्यादि । या पुरी शैलेन्द्रस्य सुमेरोरपरि दन्द्रस्य भ०
गोचरं विषयं अमरावत्याख्यं मृदित्वा अभिभूय वभूव अधिशै
लेन्द्रं सुरालयं वा सप्तम्यर्थेऽव्ययीभावः अहमेवं शङ्के तर्कयामि
जगतां सारमुत्कृष्टभागं कुषित्वा आकृत्य सैवैका भुवि कृता
निर्मिता विश्वकर्मणेत्यर्थात् सेमचुधकुषेत्यादौ चुधादिवर्जनात्
किञ्च ॥ ८५ ॥

अमृडित्वा सहस्राक्षं क्लिशित्वा कौशले निजे । उदि
त्वालञ्चिरं यत्नात् सैका धात्रा विनिर्मिता ॥ ८६ ॥

अमृडित्यादि । सहस्राक्षमिन्द्रममृडित्वा असुखिनं कृत्वा निजैः ज०म०
आत्मीयैः कौशलैः चिरं क्लिशित्वा प्रयत्नं कृत्वा उदित्वा अभिधा
या लम्पर्याप्तमेवं करिष्यामीति यत्नात् महता प्रयासेन सैका
धात्रा विनिर्मिता पूर्ववत्किञ्च ॥ ८६ ॥

अमृडित्यादि । सहस्राक्षं दन्द्रं अमृडित्वा असुखिनं कृत्वा भ०
निजे आत्मीये कौशले नैपुण्ये चिरं क्लिशित्वा क्लेशमनुभूय अलं
पर्याप्तमेवमेवं करिष्यामीत्युदित्वा कथयित्वा चिरकालेन यत्नात्
सैका धात्रा निर्मिता इत्यपि अहं शङ्क इत्यनेनान्वयः मृडगश
सौदे वमोरस्येतीम् क्लिश्युञ्चोपतापे पूक्लिशुदित इति वेम् क्लिष्ट
गत्रोविरोधे इत्यस्य तु वेमूदित्यादिना वदेवाचि सर्वत्र सेम
चुधेत्यादिवर्जनात् किञ्च वदेर्यजादित्वाज्जिः कुशलस्य भावः
कर्म वेति विकारसंघेति णः ॥ ८६ ॥